

подир него. Нея година зимата била люта, сняг покривал полето и пжтищата били зарити, та ходенето било мъчно. По пжтя Левски настигнал Цвяткова и му казал, че вечерта ще нощуват в с. Какрина, в комитетската стая на Христо Цонев Латинеца. Един турски стражар срещнал пжтниците, заничал ги в лицата и питал, кои са и къде отиват. Привечер пжтниците стигнали с. Какрина, влезли в селото и отседнали в ханчето на Христа. Казаното ханче било на един кат, наето от Хр. Цонев, имало кржчма и нарочна стая (одая), както и в много други ханове, наета за комитетски пжтници, за тайни срещи и сжвещения. Левски поржчал на наемателя да му намери кон, че на утринта ще пжтуват за Севлиево. Вечерта пжтниците се стоплили, вечеряли, говорили за турската потеря, която вече няколко пжти обсаждала и претжршувала ханчето, тжрсейки апостола. След вечерята пжтниците заспали около огжня, завити с ямурлудците си. Когато попели пжрви петли, ханжията Христо станал и отишел да тжрси кон за Левски¹⁾. Нощта вече превалила. Половин час преди да се сжмне, на вратата на ханчето се похлопало. Левски скокнал на нозе и попитал, кой е? Мжжки глас на турски език отговорил: отвори! Левски и другаря му се вслушали и чули отвжн тежки стжпки на

¹⁾ Показанията на Никола Цвятков (Архив XIV стр.):
Д р П. Стоянов. Град Ловеч, 35